

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

יבמות-אלמנה לכהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל שאתה נושא בתו - אתה נושא אלמנתו וכו'.	רשב"ג:										■	◇
מאי איכא בין ר' יוסי לרבן שמעון בן גמליאל?											^	
גר עמוני ומואבי איכא ביניהו, ושניהם לא למדוה אלא מכהן גדול באלמנה	עולא:										!	
מה כהן גדול באלמנה שזרעו פסול ופוסל, אף כל שזרעו פסול פוסל	רבי יוסי סבר:										■	◇
מה כהן גדול באלמנה שכל זרעו פסול ופוסל, אף שכל זרעו פסול ופוסל, לאפוקי עמוני ומואבי דאין כל זרעו פסול	רשב"ג סבר:										■	◇
עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית.	דאמר מר:										■	!
האונס, והמפתה, והשוטה - לא פוסלין ולא מאכילין, ואם אינן ראויין לבא בישראל - הרי אלו פוסלין.											■	
כיצד? הרי ישראל שבא על בת כהן - תאכל בתרומה, עיברה - לא תאכל בתרומה, נחתך העובר במעיה - תאכל											■	■
הרי כהן שבא על בת ישראל - לא תאכל בתרומה, עיברה - לא תאכל, ילדה - תאכל, נמצא כחו של בן גדול משל אב.											■	■
העבד פוסל משום ביאה, ואינו פוסל משום זרע.											■	
כיצד? בת ישראל לכהן, בת כהן לישראל, וילדה הימנו בן, והלך הבן ונכבש על השפחה וילדה הימנו בן - הרי זה עבד, היתה אם אביו בת ישראל לכהן - לא תאכל בתרומה, בת כהן לישראל - תאכל בתרומה.											■	■
ממזר פוסל ומאכיל.											■	
כיצד? בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל, וילדה הימנו בת, והלכה הבת ונישאת לעבד או לעובד כוכבים וילדה הימנו בן - הרי זה ממזר, היתה אם אמו בת ישראל לכהן - תאכל בתרומה, בת כהן לישראל - לא תאכל בתרומה.											■	■
כהן גדול פעמים שהוא פוסל.											■	
כיצד? בת כהן לישראל וילדה הימנו בת, והלכה הבת וניסת לכהן וילדה הימנו בן - ה"ז ראוי להיות כהן גדול עומד ומשמש על גבי המזבח, מאכיל את אמו ופוסל אם אמו											■	■
זאת אומרת: לא כבני כ"ג שהוא פוסלני מן התרומה.											■	■
תנינא להא דת"ר:											■	◇
שוטה וקטן שנשא נשים, ומתו - נשותיהן פטורות מן החליצה ומן הייבום.	[ת"ר]										■	◇
כיצד? היה ישראל שבא על בת כהן - תאכל בתרומה, עיברה - לא תאכל.											■	◇
כיון דעיברה לא תאכל, ליחוש שמא עיברה											?	◇
מפרישין - אותן ג' חדשים, שמא מעוברות הן?	מי לא תנן:										■	?
ליוחסין חששו, לתרומה לא חששו.	רבה בר רב הונא:										!	◇
ולתרומה לא חששו?											?	
הרי זה גיטיך שעה אחת קודם למיתתי - אסורה לאכול בתרומה מיד	והתניא:										■	?
בנישואין חששו, בזנות לא חששו.	אלא אמר רבה בר רב הונא:										!	◇
ובנישואין מי חששו?											?	
בת כהן שנישאת לישראל ומת - טובלת ואוכלת בתרומה לערב	והתניא:										■	?
טובלת ואוכלת עד ארבעים, דאי לא מיעברא - הא לא מיעברא, ואי מיעברא - עד ארבעים מיא בעלמא היא.	רב חסדא:										!	◇
אי הכי, אימא סיפא:	אמר ליה אביי:										?	
הוכר עוברת במעיה - תהא מקולקלת למפרע	[סיפא]										■	?

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

יבמות-אלמנה לכהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי מקולקלת? עד ארבעים.												סט:
הבא על ארוסתו בבית חמיו - רב אמר: הולד ממזר	איתמר: [רב]										◇ ■ ◆	סט:
הולד שתוקי.	שמואל:										◇ ■ ◆	סט:
מסתברא מילתיה דרב - דדימא מעלמא, אבל לא דיימא מעלמא - בתרא דידיה שדינן ליה.	רבא:										◇ ■	סט:
מנא אמינא לה?	רבא:										^	סט:
ילדה - תאכל	דקתני:										◇ ■ !	סט:
היכי דמי?											^ !	סט:
אילימא דדימא מעלמא											! !	סט:
ילדה אמאי תאכל?											! ;	סט:
אלא לאו מיניה דיימא ולא דיימא מעלמא											! ! ◇	סט:
ומה התם דלהאי איסורא ולהאי איסורא - בתרא דידיה שדינן ליה, הכא דלהאי איסורא ולהאי היתירא - לא כל שכן.											!	סט:
לעולם אימא לך: כל היכא דדימא מיניה, אע"ג דלא דיימא מעלמא - אמר רב הולד ממזר, מ"ט? דאמרינן: מדאפקרא נפשה לגבי ארוס - אפקרא נפשה לעלמא, ומתני' - שהיו שניהם חבושים בבית האסורין.	א"ל אביי:										! ; ◇	סט:
בבא עליה - כ"ע לא פליגי דבתריה דידיה שדינן ליה	איכא דאמרי:										◇ ■	סט:
ארוסה שעבירה - רב אמר: הולד ממזר	והכי איתמר: [רב]										◇ ■ ◆	סט:
הולד שתוקי.	שמואל:										◇ ■ ◆	סט:
מסתברא מילתיה דרב - דלא דיימא מיניה ודימא מעלמא, אבל דיימא מניה, אע"ג דדימא מעלמא - בתריה דידיה שדינן ליה.	רבא:										◇ ■	סט:
מנא אמינא לה?	רבא:										^	סט:
ילדה - תאכל	דקתני:										◇ ■ !	ע.
היכי דמי?											^ !	ע.
אילימא דדימא מניה ולא דיימא מעלמא											! !	ע.
צריכא למימר דתיכול?											! ;	ע.
אלא לאו דדימא נמי מעלמא											! ! ◇	ע.
ומה התם דלהאי איסורא ולהאי איסורא - בתריה דידיה שדינן ליה, הכא דלהאי איסורא ולהאי היתירא - לא כל שכן.											!	ע.
לעולם אימא לך: כל היכא דדימא מעלמא, אע"ג דדימא מניה - אמר רב הולד ממזר, ומתני' - בדלא דיימא כלל.	א"ל אביי:										! ; ◇	ע.
העבד פוסל משום ביאה כו'.											■ <	ע.
מ"ט?											^	ע.
אמר קרא: (שמות כ"א) האשה וילדיה תהיה וגו'.											! ◇	ע.
ממזר פוסל ומאכיל.											■ <	ע.
זורע אין לה. אין לי אלא זרעה, זרע זרעה מנין? ת"ל: זרע אין לה, מכל מקום. אין לי אלא זרע כשר, זרע פסול מנין? ת"ל: זרע אין לה, עיין עלה.	ת"ר:										■ ◇	ע.
והא אפיקתיה לזרע זרעה											! ;	ע.

disputants-חולקים ◆ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◇ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-< story-מעשה-O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא-?; question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■
---	---

יבמות-אלמנה לכהן גדול		Talmud Navigator																				
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																				
זרע זרעה לא איצטריך קרא, בני בנים הרי הן כבנים, כי איצטריך קרא - לזרע פסול.														!							.	
כמאן? כר"ע	ר"ל לרבי יוחנן:																					.
יש ממזר מחייבי לאוין	דאמר: [ר"ע]																					.
אפילו תימא רבנן, בעובד כוכבים ועבד מודו																						.
עובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל - הולד ממזר.	דכי אתא רב דימי, א"ר יצחק בר אבדימי משום רבינו:																					.
כ"ג פעמים שפוסל.																						.
הריני כפרת בן בתי כוזא שמאכילני בתרומה, ואיני כפרת בן בתי כדא שפוסלני מן התרומה.	ת"ר:																					.
הדרן עלך אלמנה																						.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

יבמות-הערל		Talmud Navigator											
מקרא-key:	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הערל וכל הטמאים - לא יאכלו בתרומה, נשיהן ועבדיהן - יאכלו בתרומה.													■
פצוע דכא וכרות שפכה - הן ועבדיהן יאכלו, ונשיהן לא יאכלו, ואם לא ידעה משנעשה פצוע דכא וכרות שפכה - הרי אלו יאכלו.													■
ואי זהו פצוע דכא? כל שנפצעו הביצים שלו, ואפילו אחת מהן													■
וכרות שפכה? כל שנכרת הגיד, ואם נשתייר מעטרה אפילו כחוט השערה - כשר.													■
מנין לערל שאין אוכל בתרומה? נאמר (שמות י"ב) תושב ושכיר בפסח ונאמר (ויקרא כ"ב) תושב ושכיר בתרומה, מה תושב ושכיר האמור בפסח - ערל אסור בו, אף תושב ושכיר האמור בתרומה - ערל אסור בו אינו צריך, הרי הוא אומר: (ויקרא כ"ב) איש איש, לרבות הערל.	תניא, א"ר אליעזר:												■
נאמר תושב ושכיר בפסח ונאמר תושב ושכיר בתרומה, מה תושב ושכיר האמור בפסח - ערל אסור בו, אף תושב ושכיר האמור בתרומה - ערל אסור בו.	רבי עקיבא:												■
מופנה, דאי לאו מופנה, איכא למיפרך: מה לפסח שכן חייבין עליו משום פיגול ונותר וטמא	אמר ר"א:												■
לאיי, אפנויי מופנה.													?
הי מופנה?													!
אי דתרומה													!
מצרך צריכין													?
תושב - זה קנוי קנין עולם, שכיר - זה קנוי קנין שנים	דתניא:												■
ויאמר תושב ואל יאמר שכיר, ואני אומר: קנוי קנין עולם אינו אוכל, קנוי קנין שנים לא כל שכן													?
אילו כן, הייתי אומר: תושב - זה קנוי קנין שנים, אבל קנוי קנין עולם אוכל, בא שכיר ולימד על תושב, שאף על פי שקנוי קנין עולם אין אוכל													!
אלא דפסח מופני													!
האי תושב ושכיר דכתב רחמנא בפסח מאי ניהו?													!
אי נימא תושב ושכיר ממש													!
משום דהוה ליה תושב ושכיר איפטר ליה מפסח? והא קיימא לן גבי תרומה דלא אכיל, אלמא לא קני ליה רביה, הכא נמי לא קני ליה רביה													?
אלא לאפנויי.													!
ואכתי מופנה מצד אחד הוא, ושמעינן ליה לר' אליעזר דאמר:													?
מופנה מצד אחד למדין ומשיבין	[רבי אליעזר]												■
כיון דלגופיה לא צריך, שדי חד אלמד ושדי חד אמלמד, והוה ליה גזירה שוה מופנה משני צדדין.													!
אי מה פסח אונן אסור בו, אף תרומה אונן אסור בה													?
אמר קרא: (ויקרא כ"ב) וכל זר, זרות אמרתי לך ולא אנינות.	רבי יוסי בר חנינא:												!
אימא: ולא ערלות.													?
הא כתיב: (ויקרא כ"ב) תושב ושכיר.													!
ומה ראית?													?
מסתברא, ערלות הו"ל לרבוויי, שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ד) מחוסר מעשה, ומעשה בגופו, וענוש כרת, וישנו לפני הדבור, ומילת זכריו ועבדיו מעכבת.													!
אדרבה, אנינות הוה ליה לרבוויי, שכן ישנה בכל שעה, ונוהגת באנשים ונשים, ואין בידו לתקן את עצמן													?

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

יבמות-הערל	מאן דאמר	Talmud Navigator											
מימרא		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הנך נפישן.												!	ע.
בלא הנך נפישן נמי לא מצית אמרת, שבקינן ערלות דכתיב בגופיה דפסח וילפינן אנינות מפסח, דפסח גופיה ממעשר גמרינן.	רבא:											!	ע.
אי מה פסח מילת זכריו ועבדיו מעכבת, אף תרומה מילת זכריו ועבדיו מעכבת.												;	ע.
אמר קרא: (שמות י"ב) ומלתה אותו אז יאכל בו, מילת זכריו ועבדיו מעכבת בו מלאכול בפסח, ואין מילת זכריו ועבדיו מעכבת בתרומה.												!	ע.
אי הכי, אימא: (שמות י"ב) כל ערל לא יאכל בו, בו אינו אוכל, אבל אוכל הוא בתרומה.												;	ע.
הא כתיב: תושב ושכיר.												!	ע.
ומה ראית?												;	ע.
מסתברא, ערלות דגופיה הוה ליה לרבוויי, שכן מעשה בגופו וענוש כרת.												!	ע.
אדרבה, מילת זכריו ועבדיו הוה ליה לרבוויי שכן ישנה בכל שעה.												;	ע.
הנך נפישן.												!	ע.
ואב"א: בלא הנך נפישן נמי לא מצית אמרת, מי איכא מידי דערלות דגופיה לא מעכבא ביה, ערלות דאחריני מעכבא ביה?												!	ע.
השתא דאמרת: בו לדרשה הוא דאתא, (שמות י"ב) כל ערל לא יאכל בו, כל בן נכר לא יאכל בו למה לי?												;	ע.
כל ערל לא יוכל בו - בו אינו אוכל אבל אוכל הוא במצה ומרור.												!	ע.
כל בן נכר לא יאכל בו - בו המרת דת פוסלת, ואין המרת דת פוסלת במעשר.												!	ע.א.
ואיצטריך למכתב ערל, ואיצטריך למכתב כל בן נכר דאי כתב רחמנא ערל, משום דמאיס, אבל בן נכר דלא מאיס - אימא לא ואי כתב רחמנא כל בן נכר, משום דאין לבו לשמים, אבל ערל דלבו לשמים - אימא לא, צריכא.												■	ע.א.
(שמות י"ב) ממנו ממנו למה לי?												;	ע.א.
לכדרבה א"ר יצחק.												!	ע.א.
אינו צריך, הרי הוא אומר: (ויקרא כ"ב) איש איש, לרבות את הערל.	אמר מר, ר"ע:											■	ע.א.
ואימא: לרבות את האונן.												;	ע.א.
אמר קרא: (ויקרא כ"ב) וכל זר, זרות אמרתי לך ולא אנינות.	ר' יוסי בר' חנינא:											!	ע.א.
אימא: ולא ערלות.												;	ע.א.
הא כתיב: איש איש.												!	ע.א.
ומה ראית?												;	ע.א.
מסתברא, ערלות הוה ליה לרבוויי, שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ד) מחוסר מעשה, ומעשה בגופו, וענוש כרת, וישנו לפני הדבור, ומילת זכריו ועבדיו מעכבת.												!	ע.א.
אדרבה, אנינות הוה ליה לרבוויי, שכן ישנה בכל שעה, ונוהגת באנשים ונשים, ואין בידו לתקן עצמן.												;	ע.א.
הנך נפישן.												!	ע.א.
בלא הנך נפישן נמי לא מצית אמרת, אמר קרא: איש איש, איזהו דבר שישנו באיש ואינו באשה? הוי אומר: זה ערלות.	רבא:											!	ע.א.
ורבי עקיבא, האי תושב ושכיר מאי עביד ליה?												;	ע.א.
לא תווי ערבי מהול וגבעוני מהול.	רב שמעיא:											!	ע.א.
והני מולין נינהו?												;	ע.א.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

יבמות-הערל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קונם שאני נהנה לערלים - מותר בערלי ישראל ואסור במולי עובדי כוכבים, קונם שאני נהנה למולין - מותר במולי עובדי כוכבים ואסור בערלי ישראל	והא תנן:									ז		
אלא, לאתויי גר שמל ולא טבל, וקטן שנולד כשהוא מהול										!		
צריך להטיף ממנו דם ברית.	וקסבר: [רבי עקיבא]									!		
ור' אליעזר לטעמיה										!		
גר שמל ולא טבל - גר מעליא הוא	דאמר: [רבי אליעזר]									!		
קטן כשנולד מהול - אין צריך להטיף ממנו דם ברית.	וקסבר: [רבי אליעזר]									!		
ור' אליעזר, האי איש איש מאי עביד ליה?										ז		
דברה תורה כלשון בני אדם.	[רבי אליעזר]									!		
קטן ערל, מהו לסוכו בשמן של תרומה? ערלות שלא בזמנה מעכבא, או לא מעכבא?	בעי רב חמא בר עוקבא:										^	
אין לי אלא מילת זכריו בשעת עשיה, ועבדיו בשעת אכילה, מנין ליתן את האמור של זה בזה ואת האמור של זה בזה? ת"ל: (שמות י"ב) אז אז לגזירה שוה	ר' זירא, ת"ש:									!		
בשלמא עבדיו משכחת לה דאיתנהו בשעת אכילה וליתנהו בשעת עשיה, כגון דזבנינהו ביני ביני, אלא זכריו דאיתנהו בשעת אכילה וליתנהו בשעת עשיה היכי משכחת לה?										!	^	
לאו דאתילוד בין עשיה לאכילה, ש"מ: ערלות שלא בזמנה הויא ערלות.										!	!	
ותסברא? (שמות י"ב) המול לו כל זכר אמר רחמנא ואז יקרב לעשותו, והאי לאו בר מהילא הוא	רבא:									ז		
אלא, הכא במאי עסקינן - כגון שחלצתו חמה.										!		
וניתוב ליה כל שבעה										ז		
דיהבין ליה כל שבעה.										!		
ונימהליה מצפרא										ז		
בעינן מעת לעת.										!		
יום הבראתו כיום הולדו	והתני לודאה:									ז		
מאי לאו, מה יום הולדו לא בעינן מעת לעת, אף יום הבראתו לא בעינן מעת לעת										ז		
לא, עדיף יום הבראתו מיום הולדו, דאילו יום הולדו לא בעינן מעת לעת, ואילו יום הבראתו בעינן מעת לעת.										!		
כגון דכאיב ליה עיניה לינוקא, ואיתפח ביני וביני.	רב פפא:									!		
כגון שהיו אביו ואמו חבושין בבית האסורין.	רבא:									!		
כגון טומטום, שנקרע ונמצא זכר ביני וביני.	רב כהנא בריה דרב נחמיה:									!		
כגון שהוציא ראשו חוץ לפרוזדור.	רב שרביא:									!		
ומי חיי?										ז		
כיון שיצא לאויר העולם, נפתח הסתום ונסתם הפתוח, שאלמלא כן, אין יכול לחיות אפילו שעה אחת	והתניא:									ז		
הכא במאי עסקינן - כגון דזנתיה אישתא.										!		
אישתא דמאן?										^		
אילימא אישתא דידיה										!		

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

מקרא-key:		Talmud Navigator											
יבמות-הערל	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ודקארי לה מאי קארי לה? הא צריך קתני													עב.
קטעי בסיפא:													עב.
לא ימול, מפני שסכנה היא לו		רבי יהודה:											עב.
והלא - הרבה מלו בימי בן כוזיבא והולידו בנים ובנות, שנאמר: (בראשית י"ז) המול ימול, אפי' מאה פעמים, ואומר: (בראשית י"ז) את בריתי הפר, לרבות את המשוך		אמרו לו:											עב.
מאי ואומר?													עב.
וכי תימא, האי המול ימול לרבות ציצין המעכבים את המילה, ת"ש: את בריתי הפר, לרבות את המשוך													עב.
הוא סבר, מדקא נסיב לה הש"ס קרא - דאורייתא היא													עב.
ולא היא, מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא.													עב.
תניא דמסייעא ליה לרב הונא:													עב.
טומטום אין אוכל בתרומה, נשיו ועבדיו אוכלין		[תניא]											עב.
משוך, ונולד כשהוא מהול - הרי אלו אוכלים													עב.
אנדרוגינוס אוכל בתרומה ואין אוכל בקדשים													עב.
טומטום אינו אוכל לא בתרומה ולא בקדשים													עב.
משוך, ונולד כשהוא מהול - הרי אלו אוכלין		קתני מיהת:											עב.
טומטום אינו אוכל בתרומה, נשיו ועבדיו אוכלים.		אמר מר:											עב.
נשיו לטומטום מנא ליה?													עב.
אילימא דקדיש													עב.
טומטום שקידש - קדושו קדושין, נתקדש - קדושו קדושין		דתניא:											עב.
אימר דאמר - לחומרא, לקולא מי אמרינן? ספק אשה הוא, ואין אשה מקדשת אשה													עב.
כשביציו ניכרות מבחוץ.		אביי:											עב.
מאי נשיו? אמו.		רבא:											עב.
אמו - פשיטא													עב.
מהו דתימא, מוליד מאכיל, שאין מוליד אינו מאכיל, קמ"ל.													עב.
טומטום אינו אוכל לא בתרומה ולא בקדשים		ת"ש:											עב.
בשלמא לאביי, תנא רישא ערל ודאי, וקתני סיפא ערל, אלא לרבא, טומטום דסיפא ל"ל?													עב.
מאי טומטום? ערל.													עב.
השתא ספק ערל לא אכיל, ודאי ערל אכיל?													עב.
מה טעם קאמר, מה טעם טומטום אינו אוכל בתרומה? מפני שספק ערל הוא, וערל אינו אוכל לא בתרומה ולא בקדשים.													עב.
משוך וגר שנתגייר כשהוא מהול, וקטן שעבר זמנו, ושאר כל הנימולים, לאיתווי מי שיש לו שתי ערלות - אינן נימולין אלא ביום		לימא כתנאי: [ת"ק]											עב.
בזמנו - אין נימולין אלא ביום, שלא בזמנו - נימולין ביום ובלילה		רבי אלעזר בר' שמעון:											עב.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

יבמות-הערל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי לאו בהא קמיפלגי:											ז	עב:
משוך - דאורייתא	דמר סבר: [ת"ק]										ז	עב:
משוך - דרבנן	ומר סבר: [רבי אלעזר בר' שמעון]										ז	עב:
ותסברא? קטן שעבר זמנו מי איכא למ"ד דרבנן?											!	עב:
אלא, דכולי עלמא משוך - דרבנן, וקטן שעבר זמנו - דאורייתא, והכא בהא קמיפלגי											!	עב:
דרשינן וביום	דמר סבר: [ת"ק]										!	עב:
לא דרשינן וביום.	ומר סבר: [רבי אלעזר בר' שמעון]										!	עב:
נותר בזמנו - אינו נשרף אלא ביום, שלא בזמנו - נשרף בין ביום בין בלילה,	כי הא דיתיב רבי יוחנן וקדריש:											עב:
אין לי אלא נימול לשמיני שאין נימול אלא ביום, מנין לרבות לתשעה, לעשרה, לאחד עשר, לשנים עשר? תלמוד לומר: וביום. ואפילו למאן דלא דריש וא"ו, וא"ו וה"י דריש	ואיתיביה רבי אלעזר לרבי יוחנן:										ז	עב:
אישתיק.											o	עב:
ראיתי לבן פדת שיושב ודורש כמשה מפי הגבורה	בתר דנפק, א"ל רבי יוחנן לר"ל:										ז	עב:
דידיה היא? מתניתא היא.	א"ל ר"ל:										!	עב:
היכא תנא ליה?	[רבי יוחנן]										^	עב:
בתורת כהנים.	[ר"ל]										!	עב:
נפק תנייה בתלתא יומי, וסברה בתלתא ירחי.	[רבי יוחנן]										o	עב:
ערל שהזה - הזאתו כשרה, מידי דהוה אטבול יום, שאע"פ שאסור בתרומה - כשר בפרה.	רבי אלעזר:											עב:
מה לטבול יום שכן מותר במעשר											ז	עב:
אטו אנן לאכילה קאמרינן? אנן לנגיעה קאמרינן, ומה טבול יום שאסור בנגיעה דתרומה - מותר בפרה, ערל שמותר בנגיעה - אינו דין שמותר בפרה.											!	עב:
ערל שהזה - הזאתו כשרה, ומעשה היה והכשירו חכמים הזאתו.	תניא נמי הכי:											עב:
טומטום שקידש - קידושו פסול, מפני שהוא ספק ערל, וערל פסול לקדש ואנדרוגינוס שקידש - קידושו כשר	מיתיבי: [ת"ק]										ז	עב:
אף אנדרוגינוס שקידש - קדושו פסולים, מפני שספק אשה, ואשה פסולה מלקדש	רבי יהודה:										ז	עב:
קתני מיהא ערל וספק ערל פסול מלקדש											ז	עב:
האי תנא - תנא דבי רבי עקיבא הוא, דמרבי ליה לערל כטמא	רב יוסף:										!	עב:
(ויקרא כ"ב) איש איש - לרבות הערל.	דתניא, ר"ע:										!	עב:
לא לישתמיט תנא וליתני הערל והטמא, ולימא ר' עקיבא היא	רבא: הוה יתיבנא קמיה דרב יוסף וקשיא לי:										ז	עב:
ולא?											ז	עב:
הערל והטמא פטורים מן הראייה	והא קתני:										ז	עב:
התם משום דמאיס.											!	עב:
ואזדו לטעמייהו												עב:
הכל כשרים לקדש, חוץ מחרש שוטה וקטן	דתניא: [ת"ק]										ז	עב:

■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

Talmud Navigator

מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי יהודה:	◇	■	■								
			^								
[ת"ק]	!										
	?										
[רבי יהודה] אמר לך:	!										
	?										
	!										
	?										
[רבנן]	!										
										■	◇
בעו מיניה מרב ששת:										^	◇
אמר להו: [רב ששת]										?	
[תנן]										■	?
										?	
										!	◇
										?	
										!	
[סיפא][ת"ק]	◇	■	!								◇
רבי שמעון:	◇	■	!								◇
[ת"ק]	◇	■	!								◇
רבי שמעון:	◇	■	!								◇
										!	◇
אמר מר: [ת"ק]										◇	■
רבי שמעון:										◇	■
										^	◇
										!	◇
ואמר מר:										■	!
										!	◇
										?	
[ר"ש]										!	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
---	---

יבמות-הערל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי לאו מעשר דגן.										ז		עד.	
לא, מעשר בהמה.										!	◇	עד.	
מעשר בהמה היינו קדשים										ז		עד.	
וליתעמיך, מי לא תנן פסח וקתני קדשים?										ז		עד.	
בשלמא פסח וקדשים צריכי, דאי תנא פסח, משום דערלות בפסח כתיבא, אבל קדשים - אימא לא ואי תנא קדשים, ה"א מאי קדשים? פסח, אלא מעשר בהמה למה לי?										!		עד.	
אלא מעשר ראשון, ור' מאיר היא										!	◇	עד.	
מעשר ראשון אסור לזרים.	דאמר: [רבי מאיר]									■	!	עד.	
ערל אסור בשתי מעשרות	ת"ש, מדתני ר' חייא בר רב מדפתי:									■	ז	◇	עד.
מאי לאו אחד מעשר דגן ואחד מעשר בהמה										ז		עד.	
הכא נמי מעשר ראשון ור' מאיר.										!	◇	עד.	
אונן אסור במעשר, ומותר בתרומה ובפרה	ת"ש:									■	ז	◇	עד.
טבול יום אסור בתרומה, ומותר בפרה ובמעשר										■	ז	◇	עד.
מחוסר כפורים אסור בפרה, ומותר בתרומה ובמעשר										■	ז	◇	עד.
ואם איתא, ניתני: ערל אסור בתרומה, ומותר בפרה ובמעשר										ז	◇	עד.	
האי תנא דבי רבי עקיבא היא, דמרבי ליה לערל כטמא										!	◇	עד.	
(ויקרא כ"ב) איש איש - לרבות את הערל.	דתניא, רבי עקיבא:									■	!	◇	עד.
ומאן תנא דפליג עליה דרבי עקיבא?										^	◇	עד.	
תנא דרבי יוסף הבבלי היא										!		עד.	
שרפת אונן ומחוסר כפורים - כשרה,	דתניא: [ת"ק]									■	!	◇	עד.
אונן - כשרה, מחוסר כפורים - פסולה.	רבי יוסף הבבלי:									■	!	◇	עד.
ערל אסור במעשר	ואף ר' יצחק סבר:									■		◇	עד.
מנין לערל שאסור במעשר? נאמר ממנו במעשר ונאמר ממנו בפסח, מה ממנו האמור בפסח - ערל אסור בו, אף ממנו האמור במעשר - ערל אסור בו.	דא"ר יצחק:									■	■	◇	עד.
מופני, דאי לא מופני איכא למיפרך: מה לפסח שכן חיבינן עליו משום פיגול ונותר וטמא	רבא א"ר יצחק:									ז		◇	עד.
לאיי, אפנויי מופני.										!		עד.	
מאי מופני?										^		עד.	
תלתא (שמות י"ב) ממנו כתיבי בפסח: חד לגופיה, וחד לגזירה שוה, וחד:	רבא א"ר יצחק:									■		◇	עד.
למאן דאמר בא הכתוב ליתן לך עשה אחר לא תעשה, אידי דכתיב נותר, כתיב נמי ממנו										■		עד.	
ולמאן דאמר ליתן לו בקר שני לשריפתו, אידי דכתיב עד בקר, כתיב נמי ממנו.										■		עד.	
תלתא ממנו כתיבי במעשר: חד לגופיה, וחד לדרבי אבהו א"ר יוחנן, וחד לדריש לקיש										■		◇	עד.
מנין למעשר שני שנטמא שמותר לסוכו? שנאמר: (דברים כ"ו) ולא נתתי ממנו למת, למת הוא דלא נתתי, הא לחי דומיא דמת נתתי, איזה דבר ששוה בחיים ובמתים? הוי אומר: זו סיכה.	דאמר ריש לקיש א"ר סמיא:									■		◇	עד.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

יבמות-הערל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואימא: ליקח לו ארון ותכריכים	מתקיף לה מר זוטרא:	?										עד.
ממנו - מגופו.	רב הונא בריה דרב יהושע:	!										עד.
לא נתתי דומיא דלא אכלתי, מה להלן מגופו, אף כאן מגופו.	רב אשי	!										עד.
ואכתי מופנה מצד אחד הוא הניחא למאן דאמר למדין ואין משיבין, אלא למ"ד למדין ומשיבין מאי איכא למימר?			?									עד.
הך דרבי אבהו - מדרב נחמן אמר רבה בר אבוה נפקא												עד.
מאי דכתיב: (במדבר י"ח) ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי? בשתי תרומות הכתוב מדבר, אחת תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה, ואמר רחמנא: לך, שלך תהא להסקה תחת תבשילך.	דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:	!										עד.
וכל הטמאים כו'.												עד.
מנא הני מילי?												עד.
אמר קרא: (ויקרא כ"ב) איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב וגו', אי זהו דבר ששוה בזרעו של אהרן? הוי אומר: זו תרומה.	ר' יוחנן משום ר' ישמעאל:	!										עד.
ואימא: בחזה ושוק												עד:
אינה בחוזרת.												עד:
תרומה נמי אינה בחללה												עד:
חללה לאו זרעו דאהרן היא.												עד:
וממאי דהאי עד אשר יטהר עד דאיכא הערב שמש? אימא: עד דמייתי כפרה												עד:
לא ס"ד												עד:
בזב בעל שתי ראיות ובמצורע מוסגר הכתוב מדבר, דומיא דטמא נפש, מה טמא נפש דלאו בר כפרה הוא, הני נמי דלאו בני כפרה נינהו.	דתנא דבי ר' ישמעאל:	!										עד:
ואימא: הני מילי דלאו בר כפרה, אבל דבר כפרה עד דמייתי כפרה												עד:
טבל ועלה אוכל במעשר, העריב שמשו אוכל בתרומה, הביא כפרה אוכל בקדשים	ותו, הא דתנן:											עד:
מנא לך?												עד:
תלתא קראי כתיבי, כתיב: (ויקרא כ"ב) ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בשרו במים, הא רחץ טהור, וכתיב: (ויקרא כ"ב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים, וכתיב: (ויקרא י"ב) וכפר עליה הכהן וטהרה, הא כיצד? כאן למעשר, כאן לתרומה, כאן לקדשים.	רבא אמר רב חסדא:	!										עד:
ואיפוך אנא												עד:
מסתברא תרומה עדיפא, שכן מחפ"ז.												עד:
אדרבה, מעשר עדיפא, שכן הד"ס ט"ב												עד:
אפי' הכי מיתה עדיפא.												עד:
בלא מיתה עדיפא נמי לא מצית אמרת, אמר קרא: נפש, איזהו דבר ששוה בכל נפש? הוי אומר: זה מעשר.	רבא:	!										עד:
ואכתי הני מילי היכא דלאו בר כפרה, אבל היכא דבר כפרה עד דמייתי כפרה												עד:
תרי קראי כתיבי ביולדת, כתיב: (ויקרא י"ב) עד מלאת ימי טהרה, כיון שמלאו ימיה - טהרה, וכתיב: וכפר עליה הכהן וטהרה, הא כיצד? כאן לתרומה, כאן לקדשים.	אביי:	!										עד:
ואיפוך אנא												עד:
מסתברא קדש חמור, שכן פנקעכ"ס.												עד:
אדרבה, תרומה חמורה, שכן מחפ"ז												עד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

יבמות-הערל		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא				Talmud Navigator											
הנך נפישן.				!											עד:
בלא הנך נפישן לא מצית אמרת, אמר קרא: וכפר עליה - הכהן וטהרה, מכלל שהיא טמאה, ואי ס"ד בקדשים, איקרי כאן: (ויקרא ז') והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל אלא שמע מינה בתרומה.			רבא:	!											עד:
ומי מצית אמרת תרומה כתיבא הכא?			מתקיף לה רב שישא בריה דרב אידי:	;											עד:
(ויקרא י"ב) דבר אל בני ישראל - אין לי אלא בני ישראל, גיורת ושפחה משוחררת מניין? תלמוד לומר: אשה			והתניא:	;											עד:
ואי סלקא דעתך בתרומה, גיורת ושפחה בנות מיכל תרומה נינהו?				;											עד:
ולא? והכתיב: (ויקרא י"ב) בכל קדש לא תגע, לרבות התרומה - אלא קרא מילי מילי קא חשיב.			רבא:	!											עד:
ותלתא קראי בתרומה למה לי?								;							עה.
צריכי, דאי מעד אשר יטהר, לא הוה ידענא במאי, כתב רחמנא ובא השמש וטהר ואי כתב רחמנא ובא השמש, ה"מ דלאו בר כפרה, אבל דבר כפרה - אימא עד דמייתי כפרה, כתב רחמנא עד מלאת ואי כתב בזב בעל ג' ראיות ובמצורע מוחלט הכתוב מדבר, והאי עד אשר יטהר - עד דמייתי כפרה			ולהך תנא דפליג עליה דתנא דבי ר' ישמעאל					;							עה.
תרי קראי בקדשים ל"ל?								;							עה.
צריכי, דאי כתב רחמנא ביולדת, משום דמרוכה טומאתה, אבל בזב - אימא לא? ואי כתב רחמנא בזב, דלא הותר מכללו, אבל יולדת - אימא לא, צריכא.								!							עה.
(ויקרא י"א) במים יובא וטמא עד הערב למה לי?												;			עה.
לנגיעה			ר' זירא:					!							עה.
וטמא - יכול לכל? ת"ל: וטהר אי וטהר יכול לכל? ת"ל: וטמא, הא כיצד? כאן למעשר, כאן לתרומה.			דתניא:					!							עה.
ואיפוך אנא												;			עה.
מסתברא, כי היכי דחמירא אכילה דתרומה מאכילה דמעשר, ה"נ חמירא נגיעה דתרומה מנגיעה דמעשר.								!							עה.
ואיבעית אימא: נגיעה דתרומה מהכא נפקא, (ויקרא י"ב) בכל קדש לא תגע - אזהרה לאוכל, או אינו אלא לנוגע? ת"ל: בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא, מקיש קדש למקדש, מה מקדש דבר שיש בו נטילת נשמה, אף קדש דבר שיש בו נטילת נשמה, ובנגיעה נטילת נשמה ליכא, והאי דאפקיה בלשון נגיעה? הכי קאמר: נגיעה כאכילה.															עה.
פצוע דכא וכו'.															עה.
מאן תנא משתמרת לביאה פסולה דאורייתא אכלה?															עה.
במחלוקת שנויה, ורבי אלעזר ורבי שמעון היא.			ר' אלעזר:					!							עה.
אפי' תימא ר' מאיר, שאני הכא, שכבר אכלה.			ר' יוחנן:					!							עה.
ור' אלעזר?												;			עה.
שכבר אכלה לא אמרינן, דאי לא תימא הכי, בת ישראל שנשאת לכהן ומת בעלה תאכל, שכבר אכלה.			[רבי אלעזר]					!							עה.
ורבי יוחנן?												;			עה.
התם פקע קנייניה, הכא לא פקע קנייניה.			[רבי יוחנן]					!							עה.
איזהו פצוע.															עה.
איזהו פצוע דכא? כל שנפצעו ביצים שלו, ואפילו אחת מהן, ואפי' ניקבו, ואפילו נמוקו, ואפילו חסרו.			תנו רבנן:												עה.
כל שאין לו אלא ביצה אחת, אינו אלא סריס חמה וכשר.			רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה, שמעתי מפיי חכמים בכרם ביבנה:												עה.
סריס חמה ס"ד?												;			עה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

יבמות-הערל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא, הרי הוא כסריס חמה וכשר.											■	◇	עה:
וניקב לא מוליד?											;		עה:
והא ההוא גברא דסליק לדיקלא, וחרזיה סילוא בביצים, ונפק מיניה כחוט דמוגלא, ואוליך											○ ;		עה:
הא שלח שמואל לקמיה דרב, ואמר ליה: צא וחזר על בניו מאין הם.											!		עה:
פצוע דכא בידי שמים - כשר.	רב יהודה אמר שמואל:										■	◇	עה:
היינו דקרינן פצוע ולא קרינן הפצוע.	רבא:										■		עה:
נאמר (דברים כ"ג) לא יבא פצוע, ונאמר (דברים כ"ג) לא יבא ממזר, מה להלן בידי אדם, אף כאן בידי אדם.	במתניתא תנא:										■		עה:
פצוע בכולן, דך בכולן, כרות בכולן.	רבא:										■	◇	עה:
פצוע בכולן - בין שנפצע הגיד, בין שנפצעו ביצים, בין שנפצעו חוטי ביצים											■		עה:
דך בכולן - בין שנידך הגיד, בין שנידכו ביצים, בין שנידכו חוטי ביצים											■		עה:
כרות בכולן - בין שנכרת הגיד, בין שנכרתו ביצים, בין שנכרתו חוטי ביצים.											■		עה:
ממאי דהאי פצוע דכא באותו מקום? אימא: מראשן	ההוא מרבנן לרבא:										;	◇	עה:
מדלא מנה ביה דורות, ש"מ באותו מקום.	אמר ליה: [רבא]										!	◇	עה:
ודלמא האי דלא מנה בו דורות, דאיהו הוא דאסור, בריה ובר בריה כשר											;		עה:
דומיא דכרות שפכה, מה כרות שפכה באותו מקום, אף האי נמי באותו מקום.											!	◇	עה:
וכרות שפכה גופיה ממאי דבאותו מקום הוא? אימא: משפתיה											;		עה:
שפכה כתיב, במקום ששופך.											!		עה:
ואימא: מחוטמן											;		עה:
מי כתיב בשופך? כרות שפכה כתיב, מי שעל ידי כריתה שופך, שלא על ידי כריתה אינו שופך אלא מקלח, לאפוקי האי דאידי ואידי שופך הוא.											!	◇	עה:
נאמר לא יבא פצוע דכא, ונאמר לא יבא ממזר, מה להלן באותו מקום, אף כאן באותו מקום.	במתניתא תנא:										■ !	◇	עה:
ניקב למטה מעטרה שכנגדו למעלה מעטרה, סבר רבי חייא בר אבא לאכשורי	[רבי חייא בר אבא]										■		עה:
עטרה - כל שהיא מעכבת.	א"ל רבי אסי, הכי אמר ריב"ל:										■	◇	עה:
ואם נשתייר מעטרה כו'.											■	◇	עה:
יתיב רבינא וקמיבעיא ליה: מלא החוט שאמרו, על פני כולה או על פני רובה?	רבה תוספאה לרבינא:										^		עה:
מלא החוט על פני רובה וכלפי רישא.	רבה תוספאה לרבינא:										!	◇	עה:
כקולמוס - כשרה, כמרזב - פסולה, האי שליט בה אורא, והאי לא שליט בה אורא	רב הונא:										◆ ■	◇	עה:
כמרזב - כשרה, כקולמוס - פסולה, האי גריד, והאי לא גריד.	רב חסדא:										◆ ■	◇	עה:
כוותיה דרב הונא מסתברא, האי לא שליט בה אורא, והאי שליט בה אורא, אי משום גרידותא, מידי דהוה אברזא דחביתא.	רבא:										■		עה:
הלכתא: בין כקולמוס בין כמרזב - כשרה, מיהו מיבעיא ליה, למטה מעטרה או למעלה.	רבינא למרימר: הכי אמר מר זוטרא משמיה דרב פפא:										^		עה:
פשיטא דלמעלה מעטרה, דאי ס"ד למטה מעטרה, אפילו נכרת הגיד נמי											!		עה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

יבמות-הערל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורבינא?										ז		עה:
לשבושי למרימר הוא דבעי.	[רבינא]									!		עה:
ההוא עובדא דהוה במתא מחסיא, שפייה מר בר רב אשי כקולמוס ואכשריה.	[מר בר רב אשי]									o	◇	עה:
ההוא עובדא דהוה בפומבדיתא, איסתתים גובתא דשכבת זרע ואפיק במקום קטנים, סבר רב ביבי בר אביי לאכשורי	[רב ביבי בר אביי]									o	◇	עה:
משום דאתו ממולאי אמריתו מילי מוליתא? במקומה מבשלה, שלא במקומה לא מבשלה.	רב פפי:									ז	◇	עה:
ניקב ונסתם, כל שאילו נקרי ונקרע - פסול, ואי לאו - כשר.	רב יהודה אמר שמואל:									■	◇	עו.
היכא?	הוי בה רבא:									^		עו.
אילימא למטה מעטרה										!		עו.
אפי' נכרת נמי?										ז		עו.
אלא בעטרה עצמה.										!	◇	עו.
ניקב בעטרה עצמה ונסתם, כל שאילו נקרי ונקרע - פסול, ואי לאו - כשר.	איתמר נמי, אמר רב מרי בר מר אמר מר עוקבא אמר שמואל:									■		עו.
ילמדנו רבינו, היכי עבדינן?	שלח ליה רבא בריה דרבה לרב יוסף:									^		עו.
מייתנין נהמא חמימא דשערי ומנחינן ליה אבי פוקרי, ומקרי וחזינן ליה.	א"ל: [רב יוסף]									!	◇	עו.
אטו כ"ע יעקב אבינו הואי, דכתיב ביה: (בראשית מ"ט) כחי וראשית אוני, שלא ראה קרי מימיו?	אביי:									ז		עו.
מעברינן קמיה בגדי צבעונין.	אלא אמר אביי:									!		עו.
אטו כ"ע ברזילי הגלעדי הוא?	רבא:									ז		עו.
אלא, מחוורתא כדשנין מעיקרא.										!		עו.
ניקב - פסול, מפני שהוא שותת, נסתם - כשר, מפני שהוא מוליד, וזהו פסול שחוזר להכשירו.	ת"ר:									■	◇	עו.
זהו למעוטי מאי?										^		עו.
למעוטי קרום שעלה מחמת מכה בריאה דאינו קרום.										!	◇	עו.
היכי עבדינן? מייתנין שערתא ומסרטינן ליה, ומייתנין תרבא ושייפינן, ומייתנין שומשנא גמלא ומנכתינן ליה, ופסקינן ליה לרישיה. ודוקא שערתא, אבל פרזלא מזרף זריף וה"מ קטן, אבל גדול מיקפולי מיקפל.	שלח ליה רב אידי בר אבין לאביי:									■	◇	עו.
המטיל מים משתי מקומות - פסול.	רבה בר רב הונא:									■	◇	עו.
לית הלכתא לא כברא ולא כאבא.	רבא:									■	◇	עו.
ברא										■		עו.
הא דאמרן.										■		עו.
אבא										■		עו.
נשים המסוללות זו בזו - פסולות לכהונה	דא"ר הונא:									■	◇	עו.
פנוי הבא על הפנויה שלא לשם אישות עשאה זונה	ואפילו לרבי אלעזר, דאמר:									■		עו.
ה"מ איש, אבל אשה - פריצותא בעלמא.										■	◇	עו.